

have lønnet Bierhverv. Jeg for mit Vedkommende skønner ikke rettere, end at disse Oplysninger give Grund til at lovgive paa dette Omraade. De fra Udlandet tilvebragte Oplysninger vise da ogsaa, at man i forskellige andre Lande har været opmærksom paa dette Forhold og ved Lovforanstaltninger har søgt at forebygge Misbrug.

Det foreliggende Forslag, som kun er ændret ganske uvæsentligt i Folketinget, forekommer mig at være et moderat Forslag. Ganske vist er der jo i den Bestemmelse, der omfatter de højere Embedsmænd, et absolut Forbud mod, at de paatage sig lønnet Erhverv ved erhvervsdrivende Selskaber eller Sparekasser, og mod, at de ere med til at stifte saadanne Selskaber. For Embedsmænd, der, naar denne Lov udkommer, sidde inde med saadanne Embeder, er det dog ikke givet, at de absolut skulle frasige sig saadanne Bierhverv. Det afhænger væsentligt af Regeringen. Foreløbig skulle de kun, hvis de beforders til et andet Embede, skille sig ved deres Bierhverv eller skaffe sig af dermed senest inden Udgangen af Aaret 1917. Men denne forholdsvis strenge Bestemmelse gælder dog kun for de her nævnte ganske enkelte Bivirksomheder ved erhvervsdrivende Selskaber og Sparekasser. Derimod kunne de maaske faa Lov til at fortsætte med andre Bivirksomheder, naar der derom bliver truffet Bestemmelse. Hvad alle de andre Statseembedsmænd angaar, ligger det efter dette Forslag hovedsagelig i Regeringens Haand, hvorvidt de kunne faa Lov til at overtage Bivirksomheder eller til at beholde dem, som de maatte sidde inde med. Vedkommende Stats-tjenestemand har, naar denne Lov træder i Kraft, den Pligt at meddele, hvilke Bivirksomheder han sidder inde med, og hvis han ellers, efter at have gjort dette, intet hører fra de overordnede Myndigheder, kan han fortsætte som hidtil, og vil han overtage en Bivirksomhed, som han ikke hidtil har haft, skal han indhente Tilladelse dertil. Men saavel for disse Tilladelsers Vedkommende, som gives af Regeringen, som for de Tilladelsers Vedkommende, der gives af de overordnede Myndigheder, gælder det naturligvis, at det væsentlig er Regeringen, der har Afgørelsen af disse Spørgsmaal.

Nu kunde man indvende, at det er en betydelig Magt at lægge i Regeringens Haand, men jeg tror ikke, at der egentlig vil være Grund til at nære nogen Frygt i denne Henseende. Den Bestemmelse i

Lovforslaget, som siger, at Regeringen hvert Aar skal give Meddelelse til Rigsdagen om, hvilke Andragender om saadanne Bierhverv den i Aarets Løb har nægtet, og hvilke Tilladelser den har givet, vil jo bevirke, at det hele Forhold vil være under Rigsdagens Kontrol, og det tror jeg vil være tilstrækkeligt for, at Regeringen i den Henseende ikke overskrider, hvad man med Rette maa vente af den. Jeg opfatter Forholdet saaledes, at sikkert enhver Regering vil bruge den Myndighed, den saaledes faar, med stor Varsomhed. Den vil rimeligvis tilstræbe gennem Aarene at faa disse Bierhverv betydeligt indskrænket, men vil paa den anden Side optræde med Lempe. Der vil jo ogsaa være noget Hensyn at tage til, hvorledes paagældende Embedsmand er lønnet, og til, om Bivirksomheden kan forsvares som forenelig med vedkommendes Embede.

Den ny Bestemmelse om, at der, hver Gang der kommer nye Ministre, skal gives Rigsdagen Meddelelse om, hvilke Embeder og Bierhverv de hidtil have haft og nu have nedlagt samtidig med, at de ere blevne Ministre, syntes den ærede foregaaende Taler ikke om. Han mente, at den var overflødig, fordi man altid vil kunne læse sig til alt saadant i Bladene. Der er jo rigtignok altid en ret vaagen Opmærksomhed med disse Forhold, og den vil ogsaa give sig Udslag i Pressen. Men det hænder jo dog, at Bladmeddelelser ikke altid ere paalidelige, og der er endogsaa Eksempler paa, at der er givet misvisende Oplysninger om, at en Minister sad inde med Ben, som han ikke vilde af med, hvilket kan give Anledning til Ubehageligheder, som kunne undgaas ved, at der ganske nøgternt gives Oplysninger af vedkommende om, hvorledes deres Forhold i Virkeligheden ere. Det ærede Medlem mente ogsaa, at det vilde være uheldigt af den Grund, at det ligesom vilde slaa fast i den almindelige Bevidsthed, at den Mand, der blev udnævnt til Minister, ubetinget skal lægge alt fra sig, hvad han hidtil har haft af Erhverv, og hvis det blev en fra alle Sider anerkendt Skik, vilde det bidrage til, at man vanskelig vilde kunne faa kapable Personer til at være Ministre. I denne Henseende nærer jeg nu ingen Frygt. Jeg tror nok, at der er adskillige Virksomheder, som en Mand, der udnævnes til Minister, rettelig bør lægge til Side. At der ogsaa er andre, som han kan beholde, er en Sag for sig, det vil ogsaa i Længden blive erkendt, og man vil let kunne forstaa Forskellen mel-